

המפתח

האורות אורחות ל"מפורד" הישגיה זרמה.
 מפותח לבשביט ויגור מעמית במרכז היצירה את דמותה של בטי
 פופקין הדמות הזוה ארוע אשר מבחינתה הוא ארוע טראומטי, היא זוה
 אותה מלאו העוצמה הרדשית, מפנימה אותה בעקבות ההפנמה מגיעה
 להארור או למודעות שלא הייתה בו קורט לכן זהו ספור המתאר ונהליך, מעין
 מטע נשי, תהליך של הוחדעות האדם אל המציאות הטובבת אותו ואל עצמו.
 הארוע הוא שבירת המפתח בעקבותיו יוצאת בטי שנית אל הרחוב, מטע
 הזפת כטמטאות שכונת מגוריה אזור פנתון פתיחת דלת ביתה, או מציאת
 מסגור יציע לה מפתח חלוצי הוא, למעשה מטע הודעותי בזמן אל תוכבי
 עצמה, מכחישה ור המקרה של שבירת המפתח הוא נקודת המפנה בחייה,
 ומבחינה זו נקודת המפנה של המפתח והחריף את הספור באופן כמעט דיכטומי
 לשני חלקים, זה שלפני הארוע וזה שלאחריו.

המפתח, לכותרת של ספור אפשרי זה זיקה שונת לספור עצמהרמו על
 מוטיב מרכזי בספור; ניתן להבין זאת הדמויות) כמשמעות החאלית (מפתח
 לפתיחת דלת) ובמשמעות המטאפורית (פנתון בעידה, הגעה לידי מודעות, ידיעה
 וזו שה, גיח, גם כמשמעות וההפנמה של גיחיות או הסתגרות).
 בספור "הכ פתח" כל האפשרויות ה"ל" אכן מוקדמות, בטי נועלת את ביתה תמיד,
 שהרי העומד בליו מלא גביו ופושעים, שיהיו ותיחת המותנכליה לה ומשבשים
 עליה את ד חינה, לאחר השבון הנפשי, שערורי, בטי עוב עצמה, לאחריו מגיעה היא
 לידי חרטה נמוקה ולהודאתה בפני עצמה על תפישתה והשוויה את בני האדם,
 באמר עליה "המפתח השבור פתח דלת במוחה שבעלה מאו מותו של סם", כאן
 המחבר מעין באופן מפורש את המשמעות המטאפורית של מוטיב המפתח הן
 במובן הטג, הן מפני העללו הן במובן של התפוחות אלילה, ואכן בסיום הספור,
 כאשר בטי תונה בתוך מרחבי הן העין וחודה שניה אשר של אהבה עם סם בעלה
 המנות, פותח להם בעל בית המלון (המלאך?) את הורס-יכאן אין צורך בשום
 מפותח, כי נון זהו מקום של הבנה פתיחות קבלה לכן אין צורך.

האכספוזיציה - היצג פתיחה של ספור, שיש בה אכספוזיציה, זו פתיחה המביאה
 את עיקרי הורח הספור, האמורים להתפתח בהמשך הספור, נבר בהתחלה: הצגת
 הדמות, מינ, תיה (יצאה אל הרחוב) יחטה אל העולם (קשור הנשא בחובר "קשיים
 רבינו"), כאן נבנה גרעין הקונפליקט שבין הדמות לבין סביבתה, מקום ההתרחשות
 (ברדור, אה"ב), זהו משג חלקות מן הדומי "פזילוג", תשוב לציין שלא כל
 פתיחה של ספור היא בבחינת אכספוזיציה, ישנם ספורים שחומרי האכס, מפורטים
 על פני היצג זה בוליה.

אם נחזור ל"גיח" הקשיים המרחיבים, הוד עומד קיימים קודם כל ביחטה אל עצמה.
 כבר בראש הספור אור מוצאים את בטי נחונה במאבק קשה ועפני עם עצמה
 בעצמו הבט, ה את עצמה למטע הקניות הכפור עליה, "שהרי בלי אוכל אי אפשר
 לחיות", יד יפת רגליה השממות לונך מעלית "רחשת גופה השמן" לבגזיה, והר
 המאבק במ גל הראשון, במעגל השני הם השיים והורחות המתנכלים לה, לאחר
 מכן שכמה למעגל הרחב יותר אנשי השיחיהנו (חברת הטלפונים, חברת
 ההשכרה, שרת ומחלק החלב) ובחוג הרחב יותר של אטומי הלב הם המשטרה,
 ראש העיר, ובי, אי, הבנק).

כפי שנאמר קודם לכן, ארוע שבירת המפתח היצג, כאילו את הספור לשני חלקים
 מבחינה זו יחסונה לטביחותה ולעצמה, השייכי איור זה הוא הורגת, דבר המקנה

לֹא אֲמִינָה פְּטִיכֹלוּגִית מִחוּץ הַמַּטְוֶה, הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְהַחֹשֶׁת הַזֹּסֶר הָאוֹנִים מִחֲפֹשֶׁת בְּטִי עֲזָרָה. עֲצֻם הַמִּשְׁכָּן לְבָקֶשׁ עֲזָרָה הוּא צִידֵי רֶאשׁוֹן לְקִרְאָה יִצִּירֵת הַזִּיקָה עִם זֹלָת בְּלִשְׁתָּהּ. בְּנִיגוּד לְהַתְכַּחֲשׁוֹת לְצִוּוֹךְ בְּמִקְל הַלִּיכָה, אוֹ בּוֹג מִשְׁקִפִּים, שִׁיאֲפֹשְׁרוּ לֵה לִרְאֹת אֶת הָעוֹלָם, הַנֶּה עֲתָה מִתְאַמֵּצוֹת בְּטִי לִרְאֹת וּמִצֹּרָה עַל כֵּךְ שֶׁאֵין לֵה מִקְל הַלִּיכָה שִׁיקֵל עֲלֶיהָ אוֹת הַחֲפֹשׁ אַחֵר מִפֶּתַח אֹחֵר לְכִיתָהּ.

הַנּוֹף וְהַטְּבִיבָה מִהוּיִם אֲמִצְעֵי אֲמִנּוּתִי הַמַּעֲצָב אֶת הַשִּׁנּוּי בְּתַפְשִׁוֹתָהּ אֶת הַטְּבִיבָה וְאֵת עֲצֻמָּהּ. לִפְנֵי שְׂבִירַת הַמִּפְתָּח גִּבְעוֹת הַהִדְסוֹן הֵן אֲבִיכּוֹת, הַבְּנִינִים שֶׁבְּרֹדוֹתֵי פוֹלְטִים הָיוּ. מִן הַנֶּהָר עוֹלִים אוֹרֵי סֶרְחוֹן. "אֲבָק וְהַכֹּהֵן צִנַּח מִן הַשָּׁמַיִם הַלֹּהֲטִים"; "הַשֶּׁמֶשׁ צִהֲבָה וְהַחֹבֶבֶת שִׁקְעָה אֶל עֵבֶר הַהִדְסוֹן". לְאַחֵר שְׂבִירַת הַמִּפְתָּח "רִאֲתָה אֶת הַיָּרֵד... לִפְנֵי נִצָּנֶךְ כּוֹנֵן יִרְקוֹק"; "הִיא שִׁכְחָה שְׂקִינִים שָׁמַיִם, יָרַח וְכּוֹכָבִים" וּלְמֹל הַחֹם וְהָאֲבָק "הַחֹם פֶּגֶ". לְנֹל הַשָּׁמַיִם וְהַרְחֹתוֹת שֶׁל פֶּעַם "רִאֲתָה פֶּרֶר לִבֵּן בְּאוֹר... בְּטִי יָדְעָה כִּי נִשְׁמָתוֹ שֶׁל רֵךְ שֶׁנִּלְדָּה זֹה עֵתָה הוּא...". כֵּךְ לֹאט לֹאט נִפְקָחוֹת עֵינֶיהָ לְטְבִיבָתָהּ וּלְעֻצְמָהּ. כֵּךְ גַּם לְבִנֵּי הָאָדָם. מִפְּרֻשִׁים מוֹעֲדִים וְהֵם מִתְגַּלִּים כְּאֹהֲבִים וְדֹאגִים.

בְּטִי מְגִיעָה לְהַתְעַלּוֹת וְהַנְּפִשִׁית בְּכֵן שֶׁהִיא לֹקַחַת עַל עֲצֻמָּה אֶת הָאֲחֵרִיּוֹת בְּאִשֶּׁר לְכָל מֶה שֶׁקֹּרָה לֵה בְּעוֹלָם. בְּמִיחּוֹד מְבִיחֵת מַעֲרֹכָה יַחֲסִי אֲנוּשׁ. "אֲנִי רִאוּיָה לְכָל מֶה שֶׁבָּא עָלַי". הִיא עוֹרֶכֶת חֲשִׁבּוֹן נֶפֶשׁ נֹקֵב עִם עֲצֻמָּה "מֶה הַשְּׁגָתִי בְּכָל הַשָּׁנִים הַלֵּלוֹ? מִדֵּעַ לֹא נִטְעַנְתִּי לֵאמֹר מִקְוֶה" תְּדוּשָׁה קִשָּׁה שֶׁל הַחֲמִצָּה תּוֹקֶפֶת אוֹתָהּ. בְּטִי מוֹדֶכֶת בְּעֻקְבוֹת יִסּוּרֵי נֶפֶשָׁהּ. זֵהָ זֹכֶה לְפָצוֹי עַל יִסּוּרֶיהָ בּוֹהָ שֶׁהִיא זֹכֶה לְהַתְקַרְבוֹת וְהַמְלָאָה בִּיחּוֹר אֶל עֲצֻמָּה וְאֶל זִהוּתָהּ (שֶׁפֶת יִלְדוּחָהּ, הוֹרִיחָהּ, דָּתָהּ, בְּעֵלָהּ). גַּם אֵט מִסְעָה זֹה מִסְתַּיִם בְּמֹתָהּ, הִרִי שֶׁאֵין כֵּאֵן טִינָה, אֲלֵא מַעֲבֵר מַעוֹלָם אֶל עוֹלָם הַנּוֹךְ תְּחֻשׁוֹת פִּיטָה, וְהַשְׁלָמָה וְאִשּׁוּר עֵילָאִי. שוֹרֵי עֲתָהּ הִיא בְּמִסְעֵי שִׁישׁ בּוֹ מִתְנַקֵּת שֶׁ יָרַח דִּבְשׁ.

דִּרְבּוֹ עֲצוֹה

1. מִיטוֹנִיָּה - צִוּר לְשׁוֹנִי. וְנוֹפֶעֶה בְּסִפּוּר שִׁישׁ לֵה קִיטָה עֲצֻמָּאִי כּוֹחֵל מִן הַרְיָאֵלִיָּה שֶׁל הַסִּפּוּר, אֵךְ בּוֹ מִן מִיִּצְגָה רַעִיָן אוֹ תוֹפֶעֶה אֹחֲרוֹת הַקִּימָת בְּסִפּוּר (לְדוֹגְמָא הַמִּפְתָּח, הַמִּיִּצְג גַּם אֶת רַעִיָן הַסְּגִירוֹת אוֹ הַפְּתִיחוֹת כִּלְפֵי הָעוֹלָם).
2. "מִבְּע נִשְׁוֹלָב" - מִבְּע הַמִּשְׁלַח שְׁתֵּי עֲמֻדוֹת תַּצְפִּיָּה זוֹ שֶׁל הַמִּסְפָּר הַכֵּל יוֹדֵעַ (הַסִּפּוּר בְּתוֹב בְּגוֹף שְׁלִישִׁי, דִּבְרֵי הַמֶּרְמֶה עַל גּוֹרֵם מִחוּץ יוֹדֵעַ כֵּל הַמִּצּוֹי מִחוּץ לְרֹבֵד הָעֵלִילִיתִי לְבִין זוֹ שֶׁל עֲמֻדָה הַתַּצְפִּיָּה שֶׁל זִמְנֹת בְּסִפּוּר, שֶׁהִיא חֵלֶק בְּלִתִּי נִפְרֹד מִן הָעֵלִילִיָּה, בְּטִי הַדְּבָרִים מִתּוֹאֲרִים מִעֲמֻדָה הַתַּצְפִּיָּה שֶׁל תוֹדַעְתָּהּ.
3. הַנּוֹף כְּאֲמִצְעֵי אֲמִנּוּתִי הַמַּעֲצָב שִׁנּוּי בְּתַפְשִׁוֹת הַמִּצְיָאוֹת (נֶהָר הַהִדְסוֹן, הַחֹם לְמֹל הַיָּנֵת, הַפֶּרֶר וְלִבֵּן לְמֹל הַשָּׁרִים וְהַרְחֹתוֹת).
4. הַקּוֹנוֹטָצְיָה-מִקְרָאִית - מִשְׁמַעוֹת לֹאִי הַמִּתְקִינָה בְּלִשׁוֹן וּבְמִקְרָאוֹת שֶׁהֵם חֵלֶק מִתְרַכּוֹן מִשְׁוֹתֶפֶת. הַמִּקְרָא מִהוּחָה חֵלֶק מִתְרַכּוֹת מִשְׁוֹתֶפֶת. לִבֵּן רִמְזָה לְסִפּוּר מִקְרָאִי מַעֲלָה מִשְׁמַעוֹת לֹאִי מִשְׁוֹתֶפֶת. בְּסִפּוּר "הַמִּפְתָּח" מִחוֹאֲרַת הַהַתְעַלּוֹתִית שֶׁל בְּטִי עַל מִדְּרָגִית הַכְּנִסִּיָּה לְקִרְאָת שׁוֹר חֲדָשׁ. "הַגּוֹגִיּוֹת (שֶׁל הַחֲלֹמוֹת) רָצוּ כְּצוּהֵרֵי טְפִינָה. יָנָה נִחְוֶה בְּסִנּוֹךְ". הַיָּנָה הַסְּפִינָה מִהוּחִים רַמֵּז לְסִפּוּר הַמְּבּוֹל, לְהַצֵּלָתוֹ שֶׁל נֹחַ מִן הַמְּבּוֹל, לְבִרְיוֹת שֶׁכֵּן הָאֱלֹהִים לְבִין הָאָדָם "אֶת קִשְׁתִּי אֲנִי נֹתֵן בְּעֵינִי וְהַיָּנָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי לְבִין הָאָרֶץ". וְאֵכֵן בְּעֻקְבוֹת הַמְּבּוֹל מְגִיעִים הַפִּיטָה וְהַשְׁלָחוֹת.
5. הַחֲלֹמוֹת הַהִיזָּה כְּאֲמִצְעֵי אֲמִנּוּתִי עֵקֶף הַמַּעֲצָב תוֹדַעְתָּהּ. הַחֲלֹמוֹת אוֹ הַהִיזָּה מֵאֲפֹשְׁרִים לְעֻצָּב מַחֲשָׁבָה אוֹ תוֹבְנָה בְּאֲמִצְעוֹת וְחִינּוּחָהּ וְלֹא בְּאֲמִצְעוֹת הַהִיגֵד הַיִּשּׁוּר שֶׁלֵּל.